

Stephanie Perkins

Anna
a francúzsky
bozk

YOLIO

*V meste zamilovaných
sa láske ťažko odoláva*

Stephanie Perkins

Anna
a francúzsky bozk

Preložila Katarína Figová

Stephanie Perkins
ANNA AND THE FRENCH KISS

Copyright © 2010 by Stephanie Perkins

All rights reserved.

Translation © 2021 by Katarína Figová

Cover design © 2021 by Kateřina Stárková

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7376-4

PRVÁ KAPITOLA

O Francúzsku viem len toto: *Madeline*, *Amélia* a *Moulin Rouge*. Eiffelova veža a Víťazný oblúk, aj keď neviem, akú funkciu má jedno či druhé. Napoleon, Mária Antoinetta a kopa kráľov menom Ľudovít. Nie som si istá, čo významné spravili, ale tuším to má niečo spoločné s Francúzskou revolúciou, ktorá má niečo do činenia s Dňom dobytia Bastily. Múzeum umenia sa volá Louvre, má tvar pyramídy a býva tam Mona Lisa spolu so sochou ženy bez rúk. A na každom rohu sú kaviarne, bistrá, či ako ich volajú. A mímovia. Jedlo je tam vraj dobré, ľudia pijú veľa vína a v kuse fajčia.

Počula som, že nemajú radi Američanov a biele tenisky.

Pred niekoľkými mesiacmi ma otec zapísal do internátnej školy. Keď sa v telefóne dušoval, že pobyt v zahraničí je „výborná skúsenosť“ a „spomienka, ktorú si uchovám navždy“, priam som počula tie úvodzovky. Hej. Spomienka. Keby som nepanikárila, vyhodila by som mu tie lacné frázy na oči.

Odkedy mi to oznámil, skúšala som kričať, prosíkať, žobroniť a plakať, ale nič nepomohlo. A tak mám nové študentské víza a pas, v ktorom stojí: Anna Oliphantová, občianka Spojených štátov amerických. Teraz som s rodičmi vo Francúzsku a v izbe menšej ako môj kufor si vyba-

ľujem osobný majetok – nová maturantka na Americkej škole v Paríži.

Niežeby som bola nevďačná. Chápete, je to *Paríž*. Mesto svetiel! Najromantickejšie mesto na svete! Uvedomujem si to. Ale celá táto záležitosť s medzinárodnou internátnou školou sa týka skôr otca ako mňa. Odkedy sa zapredal a začal s písaním tuctových kníh, podľa ktorých točia ešte tuctovejšie filmy, ohuruje dôležitých newyorských kamošov tým, aký je kultúrne založený a bohatý.

Môj otec nie je kultúrne založený. Ale je bohatý.

Nebolo to tak vždy. Keď ešte boli rodičia svoji, patrili sme do nižšej strednej triedy. Niekedy v čase rozvodu ho opustili zvyšky sebaúcty a jeho sen stať sa ďalším veľkým južanským spisovateľom sa zmenil na túžbu stať sa ďalším vydávaným spisovateľom. A tak začal písať romány odohrávajúce sa v mestečku v Georgii o ľuďoch s pravými americkými hodnotami, ktorí sa do seba zamilujú, potom dostanú smrteľnú chorobu a zomrú.

Úplne vážne.

Totálne ma to deprimuje, ale ženské to žerú. Zbožňujú otcove knihy rovnako, ako zbožňujú jeho pletené svetre, vybielený úsmev a neprirodzené opálenie. A to z neho spravilo bestsellerového autora a totálneho debila.

Dve z jeho kníh už sfilmovali, na ďalších troch sa pracuje a presne odtiaľ aj pochádzajú jeho zisky. Z Hollywoodu. Tieto bonusové prachy a pseudoprestíž mu zahmlili mozog, následkom čoho prišiel k záveru, že by som mala žiť vo Francúzsku. Rok. Sama. Nechápem, prečo ma neposlal do Austrálie alebo Írska, hlavne niekam, kde sa hovorí po anglicky. Jediné francúzske slovo, ktoré poznám, je „oui“, čo znamená „áno“, a len nedávno som zistila, že sa píše o-u-i a nie w-e-e.

Aspoňže spolužiaci hovoria po anglicky. Školu založili pre snobských Američanov, ktorí neznesú prítomnosť svojich detí. Akože fakt. Kto už pošle dieťa do internátnej školy? Je to ako Rokfort. Akurát že tu nie sú zlatí čarodejníci, kúzelné sladkosti ani hodiny lietania.

Namiesto toho tu trčím s deväťdesiatimi deviatimi ďalšími študentmi. V celom maturitnom ročníku je dvadsaťpäť ľudí, doma v Atlante ich bolo šesťsto. Absolvujem rovnaké predmety ako na Clairemontskej strednej, až na to, že som zapísaná aj na francúzštinu pre začiatocníkov.

Ó áno. Francúzština pre začiatocníkov. Bezpochyby so samými prvákmi. Fakt super.

Mama hovorí, že by som nemala byť taká negatívna, lenže ona neopúšťa Bridgette, najlepšiu kamošku na svete. Alebo úžasný džob v multikine Royal Midtown 14. Alebo Tophu, skvelého chalana z multikina Royal Midtown 14.

A stále nechápem, ako ma mohli odtrhnúť od brata Seana, ktorý má len sedem rokov a je ešte primalý, aby ostával po škole doma sám. Keď tam nebudem, pravdepodobne ho unesie ten strašidelný týpek z konca ulice, ktorému v oknách visia špinavé Coca-Cola uteráky. Alebo náhodou prehltne niečo s obsahom potravinárskeho farbiva E 129, opuchne mu hrdlo a nebude tam nik, kto by ho zaviezol do nemocnice. Mohol by dokonca umrieť. A stavím sa, že by mi nedovolili letieť domov na pohreb a na cintorín by som sa dostala až o rok a zistila by som, že otec drbol na jeho hrob príšerného žulového anjelika.

Hádam otec teraz nečaká, že si pošlem prihlášky na výšku do Ruska alebo Rumunska. Mojm snom je študovať teóriu filmového umenia v Kalifornii. Chcem sa stať prvou významnou národnou ženskou filmovou kritičkou.

Jedného dňa ma budú pozývať na všetky festivaly, budem mať vlastný stĺpček v novinách, brutálnu televíznu šou a totálne populárnu webovú stránku. Zatiaľ mám len webovú stránku a nie je až taká populárna. Zatiaľ.

Len ešte potrebujem trochu času, aby som na tom pracovala, to je všetko.

„Anna, je čas.“

„Čože?“ Zdvihnem pohľad od košiel, ktoré skladám do perfektných štvorcov.

Mama na mňa uprene hľadá a hrá sa pritom s prívieskom korytnačky na krku. Otec, oblečený v broskyňovej polokošeli a bielych mokašínach, zíza von oknom. Je neskoro, ale žena na druhej strane ulice vyspevuje operné árie.

Moji rodičia sa musia vrátiť do hotelových izieb. Obaja skoro ráno odlietajú.

„Ou.“ Zovriem košeľu.

Otec odstúpi od okna a znepokojí ma, keď si všimnem v jeho očiach slzy. Keď vidím otca – aj keď je to... môj otec – so slzami na krájkčku, v hrdle mi narastie hrča.

„Nuž, dievčatko, myslím, že teraz si už naozaj veľká.“

Zamrznem. Otec zovrie moje stuhnuté telo v mocnom objatí. Jeho stisk ma doslova desí. „Opatruj sa. Poctivo študuj a nájdi si nových priateľov. A dávaj si pozor na vreckových zlodejov,“ dodá. „Niekdedy pracujú vo dvojiciach.“

Prikývnem mu do pleca a on ma pustí. Potom odíde.

Mama ešte chvíľu zostáva. „Prežiješ tu úžasný rok,“ povie. „Skrátka to viem.“ Hryziem si do pery, aby sa mi netriasla, a mama ma objíme. Snažím sa dýchať. Nádych. Napočítam do tri. Výdych. Vonia ako grapefruitové telové mlieko. „Zavolám ti hneď, ako dorazím domov.“

Domov. Atlanta už nie je môj domov.

„Lúbim ťa, Anna.“

Teraz už plačem.

„Aj ja ťa ľúbim. Postaraj sa o Seanyho.“

„Samozrejme.“

„A o kapitána Jacka,“ dodám. „Dohliadni, aby ho Sean krmil, vymieňal mu podstielku a dopĺňal napájadlo na vodu. A nie aby ho prepchával maškrtami. Stučnie a nedostane sa z iglu. Ale uisti sa, že mu dá každý deň aspoň zopár, veď stále potrebuje vitamín C. A odmieta vodu, keď mu dávam tie vitamínové kvapky...“

Odtiahne sa a zastrčí mi za ucho odfarbený prameň vlasov. „Ľúbim ťa,“ zopakuje.

Napokon mama urobí niečo, čo aj po všetkých tých pierovačkách, letenkách a prezentáciách nečakám. Niečo, k čomu by tak či tak došlo o rok, keď budem odchádzať na výšku, niečo, na čo nie som stále pripravená bez ohľadu na to, koľko dní, mesiacov či rokov som po tom túžila.

Odíde. A ja zostanem sama.

DRUHÁ KAPITOLA

Cítim, že prichádza, ale nedokážem ju zastaviť.

PANIKA.

Nechali ma tu. Rodičia ma tu naozaj nechali! VO FRAN-
CÚZSKU!

Medzičasom Paríž podivne stíchol. Operná speváč-
ka to nadnes zabalila. Nemôžem sa zosypať. Steny sú
tu tenšie ako leukoplast, takže ak sa zrútim, moji su-
sedia – moji noví spolužiaci – všetko začujú. Bude mi
zle. Vyvrátim tú divnú baklažánovú pastu, čo som mala
na večeru, a každý to bude počuť a potom ma už nikto
nezavolá, aby sme spolu sledovali, ako mímovia utekajú
z neviditeľných debien, alebo čo tu ľudia vo voľnom čase
robievajú.

Ponáhľam sa k vyvýšenému umývadlu, aby som si ovla-
žila tvár, ale voda vytryskne a pofírka mi tričko. Rozpla-
čem sa teda ešte usedavejšie, pretože som ešte nevyba-
lila uteráky a mokré oblečenie mi pripomenie tie hlúpe
vodné atrakcie, na ktoré ma Bridgette s Mattom nútili
chodiť v Six Flags, kde má voda čudnú farbu, smrdí a je
v nej miliarda triliónov mikróbov. Ó, bože. Čo ak sú v tej-
to vode mikróby? Je vôbec francúzska voda pitná?

Na zaplakanie. Som na zaplakanie.

Koľko sedemnásťročných by vraždilo, aby vypadlo z domu? Decká v susedných izbách neprežívajú nervové zrútenie. Spoza stien sa neozýva plač. Schmatnem z postele košleu, aby som sa osušila, a vtom ma osvieti. Van-
kúš. Zvalím sa tvárou do zvukovej bariéry a vzlykám a vzly-
kám a vzlykám.

Nie kto zaklope na dvere.

Nie. Určite nie na moje.

A znova!

„Haló?“ ozve sa z chodby dievčenský hlas. „Haló? Si okej?“

Nie, nie som okej. CHOĎ PREČ. Ale ozve sa znova, a tak som nútená vyliezt z postele a otvoriť jej. Stojí tam blondínka s dlhými úhľadnými kučerami. Je vysoká a veľká, ale nie veľká akože tučná. Skôr veľká ako volejbalistka. Krúžok v nose podobný diamantu sa ligoce. „Si v pohode?“ Hlas má jemný. „Som Meredith, bývam vo vedľajšej izbe. To boli tvoji rodičia, čo práve odišli?“

Moje opuchnuté oči hovoria za všetko.

„Aj ja som v prvú noc plakala.“ Nakloní hlavu, zamyslí sa a potom prikývne. „Pod'. *Chocolat chaud*.“

„Chocolate šou?“ Prečo by som chcela ísť na čokoládovú šou? Mama ma opustila a ja sa desím toho, že by som mala vyjsť z izby a...

„Nie.“ Usmeje sa. „*Chaud*. Horúci. Horúca čokoláda, spravím ju vo svojej izbe.“

Ou.

Neochotne ju nasledujem. Meredith ma zastaví rukou ako dopravný policajt. Všetkých päť prstov má ovešaných prsteňmi. „Nezabudni si kľúč. Dvere sa automaticky zamknú.“

„Viem.“ Spod košele vytiahnem náhrdelník. Zavesila som si naň kľúč cez víkend počas povinných informačných

seminárov pre nových študentov, kde nás upozornili, ako ľahko sa môžeme vymknúť.

Vojdeme do jej izby. Zalapám po dychu. Je rovnako stiesnená ako tá moja, dva krát tri metre, s rovnakým ministolíkom, minibielizníkom, miniposteľou, minichladničkou, miniumývadlom a minisprchou. (Žiaden minizáchod, tie sú spoločné na konci chodby.) Ale... Na rozdiel od mojej sterilnej kletky, každý centimeter stien a stropu zdobia plagáty, obrázky, lesklý baliaci papier a pestrofarebné letáky vo francúzštine.

„Ako dlho si tu?“ opýtam sa.

Meredith mi podá vreckovku a ja si príšerným trúbením pripomínajúcim našťavanú hus vyfúkam nos, ale ona sa ani nemykne, ani nevysťruhá grimasu. „Odvčera. Som tu už štvrtý rok, nemusela som ísť na semináre. Priletela som sama, takže som sa len tak poflakovala a čakala na kamošov.“ Poobzerá sa a s rukami v bok obdivuje svoj výtvor. Na zemi si všimnem kôpku časopisov, nožnice a pásku a uvedomím si, že ešte neskončila. „Nie je to zlé, hm? Biele steny nie sú nič pre mňa.“

Prejdem sa po izbe a všetko si detailne poobzerám. Rýchlo zistím, že väčšina tvári sú tí istí piati ľudia: John, Paul, George, Ringo a nejaký futbalista, ktorého nepoznám.

„Počúvam len Beatles. Kamoši si zo mňa uťahujú, ale...“

„Kto je toto?“ Ukážem na futbalistu. Oblečený je do červenej a bielej, má výrazné tmavé obočie a tmavé vlasy. Vlastne vyzerá dosť dobre.

„Cesc Fàbregas. Bože, je to ten najfantastickejší rozohrávač. Hrá za Arsenal. Anglický futbalový klub. Nič?“

Pokrútim hlavou. Šport nesledujem, no možno by som mala. „Ale má pekné nohy.“

„Viem. S tými stehnami by mohol aj klince pribíjať.“

Kým Meredith varí na platničke *chocolat chaud*, dozviem sa, že aj ona je maturantka a že futbal hráva len v lete, pretože naša škola nemá tím, ale doma hrávala v massachusettskej lige. Odtiaľ pochádza, z Bostonu. A pripomína mi, že tu by som to mala volať len futbal a nie európsky futbal. A zdá sa, že jej nevadí, keď ju otravujem otázkami a hrabem sa jej vo veciach.

Jej izba je úžasná. Okrem výzdoby na stenách má asi zo desať porcelánových šálok plných trblietavých plastových prsteňov, strieborných prsteňov s jantármi a sklenených prsteňov s vylišanými kvetmi. Vyzerá to, ako keby tu žila roky.

Vyskúšam si prsteň s gumeným dinosaurom. Keď ho nechtiac stlačím, *Tyranosaurus rex* zabliká na červeno, žltó a modro. „Kiežby som mala takúto izbu.“ Hrozne sa mi páči, ale som príliš posadnutá poriadkom, aby som niečo také vytvorila. Uprednostňujem čisté steny a čistý pracovný priestor a všetko musí byť na svojom mieste.

Zdá sa, že Meredith kompliment potešil.

„Toto sú tvoji kamaráti?“ Prsteň odložím naspäť do šálky a ukážem na fotku zastrčenú za rámom zrkadla. Je sivá, nejasná a vytlačená na hrubom lesklom papieri. Očividne výsledok školského fotografického krúžku. Štyria ľudia stoja pred obrovskou prázdnu kockou. Jej štýlové čierne oblečenie a zámerne strapaté vlasy prezrádzajú, že patrí k miestnej umeleckej skupine. Možno je to zvláštne, ale prekvapí ma to. Viem, že jej izba je zariadená v umeleckom duchu a v nose a na prstoch má množstvo prsteňov, ale zvyšok hovorí o opaku – svetlofialový sveter, vyžehlené rifle, jemný hlas. A potom tá záležitosť s futbalom, ale nepôsobí ani veľmi chlapčensky.

Široko sa usmeje a krúžok v nose sa jej pritom za-
leskne. „Hej. Ellie ich od fotila na La Défense. Toto je Josh,
St. Clair, ja a Rashmi. Stretneš sa s nimi zajtra pri raňaj-
kách. Teda až na Ellie. Minulý rok zmaturovala.“

Stiahne mi žalúdok. Pozvala ma, aby som s ňou sedela
na raňajkách?

„Ale určite ju stretneš, pretože chodí so St. Clairom.
Teraz študuje fotografiu na Parsons Paris.“

Nikdy som o tej škole nepočula, ale prikývnem, akoby
som zvažovala, že tam raz tiež budem študovať.

„Je *fakt* talentovaná.“ Tón jej hlasu naznačuje opak, ale
neriešim to. „Aj Josh a Rashmi spolu chodia,“ dodá.

Á. Meredith je určite nezadaná.

Nanešťastie jej rozumiem. Päť mesiacov som chodila
s Mattom. Bol to v podstate vysoký, zábavný chalan s ob-
stojnými vlasmi. No bola to jedna z tých situácií akože:
Kedže nie je žiadna lepšia poruke, nechceš sa oblizovať? K ničo-
mu inému ako k bozkávaniu nikdy nedošlo a ani to nebolo
až také úžasné. Priveľa slín. V kuse som si utierala bradu.

Rozišli sme sa, keď som sa dozvedela o Francúzsku,
ale neprežívala som to. Neplakala som, ani som mu ne-
posielala sentimentálne emaily, ani som neobišla kombík
jeho mamy s kľúčom. Teraz chodí s Cherrie Millikenovou,
babou, čo spieva v zbore a má lesklé vlasy ako z reklamy
na šampón. A mňa to vôbec netrápi.

Nie, naozaj.

Okrem toho, aspoň môžem túžiť po Tophovi, zlatom
a výnimočnom kolegovi z multikina. Niežeby som o ňom
nesnívala, keď som bola s Mattom, ale aj tak. Vyčítala som
si to. A medzi mnou a Tophom sa koncom leta začínali
diať veci, fakt. Ale Matt je jediný chalan, s ktorým som
kedy chodila, a neviem, či sa to vôbec ráta. Raz som mu

povedala, že som randila s chalanom menom Stuart Thistleback z letného tábora. Stuart Thistleback mal gaštanovo-hnedé vlasy, hral na kontrabase a boli sme do seba šialene zaľúbení, ale býval v Chattanooga a v tom čase ani jeden z nás nemal vodičák.

Matt vedel, že som si to vymyslela, ale bol príliš milý, aby niečo povedal.

Akurát sa chystám opýtať Meredith, na aké hodiny je zapísaná, keď jej mobil zanôti prvých pár taktov zo „Strawberry Fields Forever“. Prevráti oči a zdvihne. „Mami, tu je polnoc. Šesťhodinový rozdiel, spomínaš?“

Pozriem sa na budík v tvare žltej ponorky a prekvapí ma, že má pravdu. Svoj dávno prázdny hrnček od *chocolat chaud* položím na bielizník. „Mala by som ísť,“ zašepkám. „Prepáč, že som sa zdržala tak dlho.“

„Počkaj sekundu.“ Meredith zakryje rukou telefón. „Rada som ťa spoznala. Uvidíme sa na raňajkách?“

„Jasné, uvidíme.“ Snažím sa to povedať nenútené, ale som taká nadšená, že cestou z izby poskakujem, až narážim do steny.

Hups. Nie do steny. Do chalana.

„Uf.“ Zapotáca sa.

„Prepáč! Hrozne ma to mrzí, netušila som, že si tam.“

Potrasie hlavou, trochu otrasený. Prvé si na ňom všimnem vlasy – tie si všimam ako prvé u každého. Má ich tmavé a strapaté a akosi dlhé aj krátke zároveň. Pripomenie mi Beatles, keďže som ich práve videla v Meredithinej izbe. Sú to vlasy umelca. Vlasy hudobníka. Také, ktoré hovoria „tvárim sa, že mi je to jedno, ale v skutočnosti nie je“.

Krásne vlasy.

„To je v pohode. Ani ja som ťa nevidel. Nič ti nie je?“

No dokelu. Angličan.

„Ehm. Býva tu Mer?“

Vážne, nepoznám ani jedno americké dievča, ktoré by odolalo anglickému prízvuku.

Chlapec si odkašle. „Meredith Chevalierová? Vysoké dievča? Veľká kučeravá hriva?“ Potom na mňa hľadí, akoby som bola šibnutá alebo nahluchlá ako starká Oliphantová. Keď sa starkej spýtam „Aký šalátový dresing si dáš?“ alebo „Kam si dala starkého zubnú protézu?“, len sa usmieva a prikyvuje.

„Prepáč.“ Ustúpi o kúsok dozadu. „Chystala si sa do postele.“

„Áno! Meredith tu býva. Práve som u nej bola dve hodiny.“ Vyhlásim to hrdo ako môj brat Seany vždy, keď nájde v záhrade niečo nechutné. „Som Anna! Som tu nová!“ Preboha. Čo to má byť za desivé nadšenie? Líca mi očervenejú a celé je to strašne ponižujúce.

Krásny chlapec sa pobavene uškrnie. Má krásne zuby – hore rovné a dole krivé, s náznakom predhryzu. Takéto úsmevy priam žeriem, keďže ani môj chrup nie je dokonalý. Medzi prednými zubami mám medzeru veľkosti hrozienka.

„Étienne,“ povie. „Bývam o poschodie vyššie.“

„Ja bývam tu.“ Prihlúplo ukážem na svoju izbu, zatiaľ čo môj mozog pracuje: francúzske meno, anglický prízvuk, americká škola. Anna je zmätená.

Dvakrát zaklope na Meredithine dvere. „No, tak sa ešte uvidíme, Anna.“

Eh-t-yen vyslovuje moje meno ako *Ah-na*.

Srdce mi búši ako divé.

Meredith otvorí dvere. „St. Clair!“ vykrikuje. Ešte stále telefonuje. Obaja sa smejú, objímajú a hovoria jeden cez

druhého. „Pod' dnu! Aký bol let? Kedy si dorazil? Videl si Josha? Mami, musím končiť.“

Meredith zloží a zároveň zabuchne dvere.

Šmátram po kľúči zavesenom na retiazke. Dve dievčatá v zladených ružových županoch prejdú poza mňa, chichocú sa a klebetia. Skupinka chlapcov na druhom konci chodby sa chechce a hvízda. Cez tenké steny počuť, ako sa Meredith s kamošom smejú. Zovrie mi srdce a žalúdok.

Stále som tu nová. Stále som sama.

TRETIA KAPITOLA

Nasledujúce ráno váham, či sa mám zastaviť u Meredith, ale rozmyslím si to a na raňajky sa vyberiem sama. Aspoň viem, kde je jedáleň (deň druhý: semináre praktických zručností). Dvakrát skontrolujem, či mám stravovaciu kartu, a rozprestriem svoj Hello Kitty dáždnik. Vonku mrholí. Počasie totálne kašle na to, že je to môj prvý deň v škole.

Spolu so skupinou kvákajúcich študentov prejdeme cez cestu. Nevšímajú si ma, ale spoločne sa vyhýbame mládkam. Okolo prefrčí také malé auto, že vyzerá ako Seanyho hračka, a ošpliecha dievča v okuliaroch. Zanádáva a kamaráti si ju doberajú.

Zaostanem za nimi.

Mesto je akési perlovosivé. Zatiahnutá obloha a kamenné budovy vyžarujú chladnú eleganciu, ale Panteón predomnou sa trbliece. Jeho obrovská kupola a impozantné stĺpy sa vypínajú do výšky, aby korunovali celú štvrť. Za každým, keď ho vidím, nedokážem od neho odtrhnúť zrak. Akoby ho ukradli zo starovekého Ríma alebo prinajmenšom z Capitol Hill vo Washingtone. Také niečo by človek nemal vidieť z okna učebne.

Neviem, na čo slúži, ale predpokladám, že niekto mi to čoskoro prezradí.

Moja štvrť sa nazýva Latinská štvrť alebo tiež piaty *arrondissement*. Podľa môjho vreckového slovníka to znamená obvod a budovy v mojom *arrondissement* sa navzájom prelínajú, stáčajú okolo rohov, pripomínajúc luxusnú svadobnú tortu. Chodníky, lemované lavičkami, zdobenými populíčovými lampami, hustými stromami ovíjajúcimi sa okolo kovových mriežok, gotickými katedrálami, maličkými palacinkárňami, stojanmi s pohľadnicami a ozdobne kovanými železnými balkónmi, sú plné študentov a turistov.

Keby som bola na dovolenke, určite by som bola očarená. Kúpila by som si kľúčenku v tvare Eiffelovej veže, odfočila by som si dlažbové kocky a objednala veľkú misu slímákov. Ale ja nie som na dovolenke. Budem tu žiť a cítim sa strašne malá.

Hlavná budova Americkej školy je vzdialená len dve minúty pešo od Résidence Lambert – tretiakeho a štvrtákeho internátu. Vchod tvorí majestátna klenutá chodba na nádvorí s udržiavanými stromami. Muškáty a brečtan sa vinú z kvetináčov na každom poschodí a v strede tmavozelených dverí trikrát vyšších, ako som ja, sú vytesané impozantné levie hlavy.

Po oboch stranách dverí visia červeno-bielo-modré vlajky – jedná americká, druhá francúzska.

Vyzerá to ako filmová kulisa. Ako z *Malej princeznej*, keby sa odohrávala v Paríži. Ako môže taká škola naozaj existovať? A ako je možné, že ma do nej prijali? Môj otec je šialený, ak si myslí, že sem zapadnem. Snažím sa zavrieť dáždnik a zadkom otvoriť ťažké drevené dvere, keď sa nastajlovaný týpek s akožesurferskými vlasmi pretlačí okolo mňa. Narazí do môjho dáždnika a potom na mňa zazrie, ako keby A) to bola moja chyba, že má trpezlivosť batolaťa, a B) už nebol aj tak premočený do nitky.

Dva body dole pre Paríž. Strč sa, nastajlovaný debil.

Strop na prízemí je neskutočne vysoký, posiaty lus-trami a freskami s koketnými nymfami a žiadostivými faunami. Trochu to tu vonia pomarančovými čistiacimi prostriedkami a fixkami na tabuľu. Nasledujem vŕzganie gumených podrážok do jedálne. Na zemi sa rozprestie-ra mramorová mozaika prepletených vrabcov. Na druhej strane chodby visia na stene pozlátené hodiny, ktoré od-bíjajú celú hodinu.

Celá škola je rovnako desivá ako úchvatná. Mala by byť vyhradená pre študentov s osobnými strážcami a shet-landskými poníkmi a nie pre niekoho, kto si väčšinu oble-čenia kupuje v hypermarkete.

Aj keď som jedáleň videla už počas prehliadky školy, som totálne unesená. Predtým som zvyčajne obedovala v prerobenej telocvični, ktorá smrdela po bielidle a sus-penzoroch. Boli tam dlhé stoly s pripevnenými lavičkami, papierové poháre a plastové slamky. Kuchárky so sieťkami na vlasoch pri pokladniciach podávali mraze-nú pizzu, mrazené hranolčky, mrazené nugetky a zvy-šok mojej takzvanej výživy dotvárali stroje s malinovou a predajné automaty.

Ale toto. Toto by mohla byť reštaurácia.

Na rozdiel od honosnej historickej chodby je jedáleň elegantná a moderná, plná okrúhlych brezových stolov a rastlín v závesných kvetináčoch. Steny sú mandarínkovej a limetkovej farby a upravený Francúz v bielej kuchárskej čiapke servíruje jedlo od výmyslu sveta, až podozrivo čer-stvé. Je tu niekoľko vitrín s nápojmi vo fľašiach, ale na-miesto koly s vysokým obsahom cukru a kofeínu sú plné džúsov a niekoľkých druhov minerálnej vody. Je tu dokon-ca stôl, kde sa podáva káva. *Káva*. Poznám zopár starbuck-

sových maniakov na Clairemontskej strednej, ktorí by pre kávu v škole aj zabíjali.

Jedáleň je plná ľudí, ktorí sa cez výkriky šéfkuchára a rachot riadu (skutočného, nie plastového) bavia s kamošmi. Zastanem vo dverách. Študenti okolo mňa prechádzajú a prúdia všetkými možnými smermi. Zovrie mi hrud'. Mala by som si najprv nájsť stôl, alebo najprv zohnať raňajky? A ako si mám vôbec objednať, keď je menu v blbej *francúzštine*?

Cítim sa stratená, keď vtom niekto zakričí moje meno. Ó prosím, ó prosím, ó prosím...

Očami prečesem dav a zbadám, ako mi z druhej strany miestnosti máva ruka s piatimi prsteňmi. Meredith ukáže na prázdnu stoličku vedľa seba a ja k nej vďačne kľučkujem. Neskutočne mi odľahlo.

„Chcela som ti zaklopať, aby sme šli spolu, ale nevedela som, či nespíš dlhšie.“ Obočie sa jej spojí v ustarostenom výraze. „Mrzí ma to, mala som zaklopať. Vyzerala si taká stratená.“

„Ďakujem, že si mi chytila miesto.“ Položím si veci a posadím sa. Pri stole sedia ďalší dvaja ľudia z fotografie na Meredithinom zrkadle, tak ako naznačila predošlý večer. Opäť znervózniem a napravím si batoh pri nohách.

„Toto je Anna, dievča, o ktorom som vám rozprávala,“ povie Meredith.

Vysoký a chudý chalan s krátkymi vlasmi a dlhým nosom ma pozdraví so šálkou kávy v ruke. „Josh,“ povie. „A Rashmi.“ Kývne hlavou k dievčaťu vedľa seba, ktoré ho v prednom vrecku jeho mikiny drží za druhú ruku. Rashmi má uletené okuliare s modrým rámom a husté čierne vlasy, ktoré sa jej vinú dolu chrbtom. Celkom nebadane prikývne.